

РЕШЕНИЕ

№ 3611

гр. София, 06.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 29.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **3529** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр).

Образувано е по жалба на д-р К. И. Т. срещу Решение № 173 от 06.03.2020 г., постановено по преписка № 40/2019 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация (КЗД), Петчленен разширен заседателен състав, с което е установено, че по отношение на д-р Т., от страна на проф. Р. Р., в качеството ѝ на ръководител секция „Управление на двигателната дейност“ в Института по биофизика и биомедицинско инженерство, Българска академия на науките (ИБФБМИ - БАН), както и от страна на чл.-кор. проф. А. К., в качеството му на директор на ИБФБМИ – БАН в процесния период, не са извършили нарушение по чл. 4, ал. 2 във вр. с ал. 1 ЗЗДискр., вр. с § 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр., по признаци „лично положение“, „убеждения“, „възраст“ и „произход“, като са оставени без уважение оплакванията на жалбоподателя, в настоящото производство, като неоснователни.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност на обжалваното решение. Посочва се, че единият член на КЗД не е следвало да бъде включван в състава, тъй с оглед на това, че като главен асистент в Института за икономически изследвания – БАН, не е бил безпристрастен при вземане на оспореното решение, като имащ отношение към БАН. Сочи се още, че КЗД е negliжирала дискриминация по признак „лично положение“ и „възраст“, като не е призовала най-важният свидетел г-жа М. П., бивш председател на Комисията по етика към Съюза на учените в България. Допълва

се, че били създадени условия, които са възпрепятствали използването на иновации в областта на медицинските изделия от хора с гръбначни изкривявания. Моли съда да отмени така постановеното решение и да постанови ново, с което да се признае наличие на дискриминация.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, се явява лично и излага подробни съображения в подкрепа на жалбата си. Ответникът – Комисия за защита от дискриминация (КЗД), не изпраща представител, депозирано е писмено становище, в което оспорва жалбата като неоснователна и недоказана.

Заинтересованата страна – проф. Р. Р., ръководител секция „Управление на двигателната дейност“ в ИБФБМИ – БАН, не се явява и не се представлява.

Заинтересованата страна – член кореспондент проф. А. К., директор на ИБФБМИ – БАН, в съдебно заседание, не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Административен съд София - град, в настоящия състав, като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобрази доводите на страните и извърши цялостна проверка на оспорения акт във връзка с правомощията си по чл. 168 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството пред КЗД е образувано по жалба с вх. № 44-00-318/31.01.2019 г. на д-р К. И. Т., съдържаща оплакване за проявена дискриминация по признаци „лично положение“, „убеждения“, „възраст“ и „произход“ от страна на проф. Р. Р. и член кореспондент проф. А. К.. В жалбата си д-р К. Т. описва, че е защитил докторска степен през 2012 г. като редовен докторант в ИБФБМИ. Уточнява, че е с международни златни отличия, почетни грамоти, внедрено изобретение в медицинската практика и два собствени патента за изобретения. Същият е пожелал да бъде назначен към секцията, която защитил „Управление на двигателната дейност“, но бившият му научен ръководител и завеждащ секция проф. Р. отказала. Твърди, че през 2013 и 2015 години е подавал заявления за назначаване към Института по експериментална морфология, патология и антропология с музей - БАН към секция „Антропология и анатомия на човека“, но не бил назначен. Описва, че през 2015 г. е поискал трудова характеристика от ИБФБМИ поради това, че имал спънки в намирането на работа в системата на БАН. Уточнява, че проф. Р. е написала, че жалбоподателят се справя добре и ентусиазирано. Уточнява, че е било създадено устройство за превенция на гръбначни изкривявания при подрастващи, което е тествано, но поради липса на финансови средства тематиката е била затворена и не се развива повече в Института по Биофизика и Биомедицинско Инженерство. Допълва, че това е една от причините д-р Т. да не намери място за по-нататъшна работа в секцията. С нова молба до Директора на ИБФБМИ рег. № 854 КП/19.08.2016 г. е поискал назначение, тъй като бил подал нова патентна заявка, свързана с работата на Института. Твърди, че е получил отказ. Оплаква се, че в същата секция постъпила за докторантура кинезитерапевтката С. А., а през 2011 г., научил, че в съседната секция по Биоинформатика и математическо моделиране е постъпил кинезитерапевта С. Р.. Заявява, че С. А. е назначена като асистент без конкурс. Уточнява, че на С. Р. е бил изпратен в чужбина, а на него не му била дадена възможност да изкара желания обучителен курс, имащ пряко отношение за бъдещата му работа и развитие в секцията. Допълва, че С. Р. след като спечелил конкурс за главен асистент, бил прехвърлен да работи към секцията, в която е защитил докторат. Жалбоподателят

смята, че му е била отнета възможността за професионално израстване и развитие, но и работата му свързана с лечението и профилактиката на гръбначните изкривявания при деца без и със СОП била преустановена. Уведомява още, че през 2018 г. е подал жалба до Комисията по етика към Съюз на Учените в България (СУБ) за това, че му се пречи да бъде назначен не само в Института, но и в системата на БАН. Счита, че проф. Р., в качеството си на професор и завеждащ секция, би следвало да поясни „по кои признаци не се вписва в колектива на Института и защо? Защо като не се вписва в колектива, ръководството на БАН не прекрати три годишната му докторантура? Значи ли, че ако даден човек не се вписва в колектив, но същевременно има принос в науката и потенциал да осигури повишаване качеството на човешкия живот, трябва да му бъде тотално и безвъзвратно съсипана академичната кариера и то за сметка на детското здраве?“ (цитат). Информира още, че през 2018 г. на панаира в П., получил от Съюз на изобретателите в България (СИБ) приз за изключителни постижения за профилактика и лечение на гръбначните изкривявания сред подрастващите и повишаване качеството на живот. Заявява, че съгласно новия Закон за развитие на академичния състав би следвало патентите му да намерят подобаващо място сред показателите за заемане на академични длъжности в професионалното му направление. Това на практика не можело да стане, тъй като не бил назначен в научна организация, още повече че при кандидатстването му в такава, предпочитали да назначат приоритетно доктор, защитил в същата такава. Твърди, че заради еврейския произход на баба си, винаги е живял с убеждението, че трябва да даде своя принос за благоденствието на българския народ в знак на благодарност. Независимо от ниското заплащане, финансовата несигурност в БАН и пр., в продължение на 5 г., кандидатствал без резултатно за работа. Счита, че вероятно даденото от него интервю и излъчено в телевизионно предаване, при което се виждали зад гърба му няколко еврейски символа, са го дискриминирали по признак – произход. Относно дискриминационните признаци, счита, че е дискриминиран по признак „лично положение“, което свързва с личните му патенти за изобретения, научни публикации и доброволна работа със студенти с умствени и физическа проблеми. Твърди, че е дискриминиран по признак убеждения, тъй като българският народ е спасил своите евреи от лагерите на смърт и съдейства за предотвратяването на антисемитизма. Дискриминиран по признак „възраст“ се чувства, тъй като посочените по-горе от него лица са по-млади с около 10, 15 години. Изрично заявява, че по произход е евреин. Информира, че проф. Р. е допуснала двама нейни докторанти да завършат с право на защита, без повече да се завърнат в секцията, при което същите се облагодетелствали финансово. Отбелязва, че при постъпването му в Института, желанието му било да довърши нужните за дисертацията изследвания, съгласно становището на Министерство на образованието и науката и разработи усъвършенствания вариант на устройството по втория му патент, имащ пряко отношение към превенцията на пресколиозите, тъй като страдащите от сколиоза в България не били добре третирани.

С разпореждане № 165/14.02.2019 г. на председателя на КЗД е образувана преписка № 40/2019 г. по признаци „лично положение“, „убеждения“, „възраст“ и „произход“, след което производството се е развило по реда на Глава четвърта, раздел I 33Дискр. В изпълнение на чл. 55 и сл. 33Дискр., КЗД е спазила предвидената в специалния закон процедура по проучване, като е изисквала и приложила по преписката становища и доказателства от участниците в производството. В изпълнение на чл. 59, ал. 3 33Дискр. на страните е предоставена възможност да се

запознат с приложените по преписката материали. В съответствие със задълженията си Комисията е осигурила пълно и всестранно разкриване на обстоятелствата в образуваното пред нея производство. Изготвено е заключение и допълнение към него от докладчика по преписката, а съобразно чл. 60 - чл. 63 ЗЗДискр. е насрочено и проведено открито с.з., за участие в които страните са редовно призовани. На проведени пред КЗД открити заседания на 06.11.2019 г. и на 12.02.2020 г. за изясняване на фактическата обстановка били изслушани твърденията на страните в производството.

Въз основа на доказателствения материал по преписката и изложените от страните доводи, КЗД е приела за установено от фактическа и правна страна следното: на първо място, Комисията е приела, че всички обстоятелства, касаещи подаването на заявления за назначаване към Института по експериментална морфология, патология и антропология с музей към БАН, през 2013 г. и 2015 г. са извън тригодишния срок и поради сочената в ЗЗДискр. погасителна давност, същите са оставени без разглеждане. Относно подаденото от жалбоподателя ново заявление през месец август 2016 г., съставът на КЗД е посочил, че заемането на академични длъжности във висши училища и в научни организации е регламентирано в чл. 15 от Закон за развитието на Академичния състав в Република България (ЗРАСРБ), като е цитирана ал. 3 на същата разпоредба, според която може да се извършва и без конкурс единствено преминаването от академична длъжност на същата академична длъжност в друго висше училище или научна организация, с избор по решение на приемащото висше училище или научна организация и при условия и по ред, определени с правилниците им. Не е установено нарушение на тази норма, тъй като в процесния случай липсва доказване на наличие на подадено заявление за участие в конкурс към посочения Институт и съответно то да не е било допуснато до разглеждане. На следващо място, в оспореното решение са посочени елементите от фактическия състав на дискриминация, по смисъла на закона, като изрично е изяснено, че за да е осъществен състав на нарушение на антидискриминационното законодателство е необходимо да е установено по безспорен начин различно третиране на д-р К. И. Т., извършено съзнателно, при наличие на пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, изразяваща се в неговото „лично положение“. Посочено е още, че за да бъде обоснован извод че спрямо д-р К. Т. е осъществена дискриминация по посочените от него признаци, е необходимо да се направи сравнение между начина, по който е бил третиран спрямо други лица, които са в същото или сходно положение. Не са подкрепени с никакви доказателства, според Комисията, твърденията за по-неблагоприятно третиране на жалбоподателя по признаците „лично положение“, „убеждения“, „възраст“ и „произход“ по смисъла на § 1, т. 7 във връзка с чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. Настоящият състав на КЗД счита, че в съответствие с разпределената доказателствена тежест на чл. 9 от ЗЗДискр. ответните страни са доказали, че не са нарушили принципите на равно третиране и поведението им не представлява дискриминация по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр по признак „възраст“. Освен това е установено, че посочените от жалбоподателя лица С. Р. и С. А. са спечелили проекти за млади учени с финансиране от БАН и не са в сравнимо сходно положение с Т.. Като мотив в решението е обсъден писмен отговор от 26.01.2016 г. на председателя на БАН в процесния период до жалбоподателя, че към посочения период институтът не е разработвал проект свързан с тематичните задачи на Т.. Щатният състав на направление „Антропология“ в Института по експериментална морфология,

патология и антропология с музей - БАН е съобразен и оптимизиран с научноизследователските задачи, залежали в научния план на института и не се нуждае от разширяване. В отговора е посочено още, че основната финансова задача е вметването в бюджетната субсидия и да изпълнява погасителния план. Уточнено е, че ново назначение, което не допринася за развитието на научната дейност на института би го затруднило. В заключение се твърди, че ИЕМПАМ БАН е самостоятелно юридическо лице, научно звено към БАН. Като основен мотив на комисията за отхвърляне на жалбата е това, че не е преодоляна първоначалната доказателствена тежест по смисъла на чл. 9 от ЗЗДискр. Жалбоподателят не е посочил достатъчно обстоятелства, според КЗД, които да предполагат наличието при него на признаците „убеждения“ и „произход“. Цитирана е нормата на чл. 26д, ал. 1, т. 2 от Закона за Висшето образование, според която органи за управление на катедрата са катедреният съвет и ръководителят на катедрата. Катедреният съвет се състои от членовете на академичния състав в катедрата, които са на основен трудов договор. Водим от посоченото, съставът счита, че съобразно цитираната разпоредба решенията за нуждата от преподавател се вземат от първичното звено на съответната институция, съгласно Закона за Висшето образование - катедрения съвет, т.е. е колективно решение и всички страни са задължени да изпълняват посочените решения. |

Гореизложените съображения са мотивирали КЗД да постанови решение, с което да отхвърли подадената пред нея жалба, като установява, че от страна на проф. Р. Р., в качеството ѝ на ръководител секция „Управление на двигателната дейност“ в Института по биофизика и биомедицинско инженерство, Българска академия на науките (ИБФБМИ - БАН), както и от страна на чл.-кор. проф. А. К., в качеството му на директор на ИБФБМИ – БАН в процесния период, не са извършили нарушение по чл. 4, ал. 2 във вр. с ал. 1 ЗЗДискр., вр. с § 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр., по признаци „лично положение“, „убеждения“, „възраст“ и „произход“ спрямо д-р К. И. Т..

Административен съд София - град, след като обсъди релеванните основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК и служебно, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт на основанията по чл. 146 от АПК, намира следното:

Жалбата е подадена в законово установения срок (решението е съобщено на 11.03.2020 г., а жалбата до съда, подадена чрез административния орган на 18.03.2020 г.) и от надлежна страна - страна, участвала в административното производство като жалбоподател, чието становище е било оставено без уважение с оспореното решение.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия, съгласно чл. 47 ЗЗДискр., с които разполага при решаването на визираните в същия текст въпроси, в качеството ѝ на независим специализиран държавен орган, осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите. В съответствие с чл. 48, ал. 1 и 2 във вр. с чл. 54 ЗЗДискр., решаващият състав на КЗД е определен с разпореждане на председателя № 165/14.02.2019 г. Спазена е и установената форма - решението е писмено и съдържа наименованието на органа, който го е издал; фактическите и правните основания за издаването му; диспозитивна част, както и указание пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва - чл. 66 ЗЗДискр.

При постановяване на решението на КЗД не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които обезпечават

валидността и законосъобразността на решението. Комисията е изпълнила регламентираната в закона процедура, като е осигурила упражняването на правото на защита на страните. Органът е спазил формулираното в чл. 9 3ЗДискр. правило за разпределение на доказателствената тежест в производството за защита от дискриминация, а именно страната която твърди, че е жертва на дискриминация, следва да докаже факти, от които може да се направи *prima facie* (убедителен на пръв поглед) извод, че е налице дискриминация, а ответната страна трябва да докаже, че правото на равно третиране не е нарушено. Извършена е процедура по проучване по смисъла на чл. 55 3ЗДскр. Фактическата обстановка е правилно изяснена от административния орган. КЗД е събрала всички необходими и относими към случая доказателства, включително и гласни, като е обезпечила и правото на защита на страните. Спазени са изискванията на чл. 36, ал. 3 АПК за проверка и преценка на доказателствата, а в изпълнение на чл. 35 от кодекса са обсъдени обясненията и възраженията на страните.

Обжалваното решение е издадено при спазване на материалния закон. Разпоредбата на чл. 4, ал. 1 3ЗДискр. забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. По определението на чл. 4, ал. 2 3ЗДискр. пряка дискриминация съставлява всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. С текста на сочената разпоредба се забранява прякото или непряко ограничаване на законните права или интереси на лицата на основание изброените критерии. По смисъла на ал. 3 на същата норма непряка дискриминация е поставяне на лице на основата на признаците по ал. 1 в по-неблагоприятно положение в сравнение с други лица чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдан/а с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими. Като „неблагоприятно третиране“ е определен всеки акт, действие или бездействие, което пряко или непряко засяга права или законни интереси (§ 1, т. 7 от ДР на закона).

За да е налице проява на дискриминация по смисъла на закона следва да са налице всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма, а именно: 1/ изпълнително деяние - акт, действие или бездействие, водещи до диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица; 2/ защитен признак по чл. 4, ал. 1 3ЗДискр.; 3/ цел или резултат – засягане на права или законни интереси и 4/ причинно-следствена връзка. Едно деяние следва да се квалифицира като дискриминационно, когато лицето, което твърди че е жертва, докаже *prima facie* дискриминация, а лицето, за което се твърди, че дискриминира, не успее да опровергае извода за неравното третиране. Доказването на *prima facie* дискриминация изисква,

на първо място, да се установи факта на неравно третиране по защитен признак спрямо сравняваните лица, и второ – да се докажат факти, от които може да се направи обосновано предложение за възможно осъществяване на неравно третиране поради защитения признак, т.е. за причинна връзка между спорното третиране и защитения признак. Необходимо е, освен това, да има лице – основа за сравнение, поставено в по-благоприятни условия от жалбоподателя на основата на признаците по ал. 1 на чл. 4 ЗЗДискр. или чрез привидно неутрална разпореда, критерий или практика. Сравнението в този смисъл се приема като основен и задължителен елемент от фактическия състав на двата вида дискриминация и липсата му е основание да се отрече по-неблагоприятно третиране на жалбоподателя спрямо друго лице при сравними сходни обстоятелства или чрез привидно неутрална разпореда, критерий или практика.

Жалбоподателят Т. сочи, че спрямо него е извършено неравно третиране от страна на проф. Р. Р., в качеството ѝ на ръководител секция „Управление на двигателната дейност“ в ИБФБМИ - БАН, както и от страна на чл.-кор. проф. А. К., в качеството му на директор на ИБФБМИ – БАН в процесния период. Неравното третиране се свързва с отказите по подадени от него заявления за назначаване на работа в Института по експериментална морфология, патология и антропология с музей – БАН, както и с действия, попречили му да си намери работа в БАН. В жалбата са описани хаотично факти, чрез които Т. се опитва да докаже, че са довели до отнемане на възможността му за професионално израстване и развитие, както и работата му, свързана с лечението и профилактиката на гръбначните изкривявания при деца без и със СОП.

Недоказано остава твърдението, че спрямо Т. е извършена дискриминация по признаци „лично положение“, „убеждения“, „възраст“ и „произход“. Неблагоприятно третиране не е било налице, поради факта, че Институтите на БАН са самостоятелни юридически лица и че ИБФБМИ няма никакво задължение да назначава на работа обучаваните в него редовни докторанти, какъвто е бил той. При желание на Т. да бъде назначен след придобиване на докторска степен е чрез участие в конкурс и неговото спечелване в съответното направление на изследвания, каквито доказателства по делото липсват. Недоказано остава и че спрямо Х. е извършено неравно третиране по признак „лично положение“. От събраните в производството пред КЗД доказателства не може да се установи извършване на изпълнително деяние, целта на същото, че извършеното се свързва със защитения признак „лично положение“, както и че от страна на проф. Р. Р., в качеството ѝ на ръководител секция „Управление на двигателната дейност“ в ИБФБМИ - БАН, както и от страна на чл.-кор. проф. А. К., в качеството му на директор на ИБФБМИ – БАН по отношение на жалбоподателя е налице дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 1 или 2 ЗЗДискр. С липсата в закона на легална дефиниция на защитения признак „лично положение“ (за разлика от другите признаци по чл. 4 от ЗЗДискр., за които е установено еднозначно, изначално прието обективно съдържание), за административния орган възниква задължение във всеки конкретен случай да го установява и доказва. Различното третиране трябва да е свързано с притежавани или

придобити качества на личността или вътрешноприсъщи признаци, за да се приеме, че се включва в посочения признак, които позволяват да бъдат прилагани еднакво и които отчитат универсалния (материален и персонален) обхват на закона и абсолютната забрана за дискриминация. Причинната връзка между защитения признак и относителното ощетяване е необходим елемент от фактическия състав на пряката дискриминация (арг. от Решение № 225/08.01.2013 г. на ВАС по адм. дело № 11649/2012 г.). От фактите по делото не е видно да е налице значим за личността на д-р Т. белег, който да е обусловил различното третиране, поставянето му в по-неблагоприятно и неравностойно положение в сравнение с друго лице, което се намира в сходно положение, но не притежава този белег. Липсва елемент от фактическия състав на нарушението, обуславящ твърдяната дискриминация, както и на мотиви от страна на жалбоподателя за съществуването на същностен за него като личност белег, който да го отличава от други лица, кандидатстващи за позиции в БАН и който би могъл да бъде съдържание на защитения признак „лично положение“.

По отношение на лицата-сравнители С. Р. и С. А. не са били едновременно поставени в една и съща среда, не са били в сравнимо сходни обстоятелства с жалбоподателя, каквото е изискването на закона при извършването на сравнение. Последните са спечелили проект за млади учени с финансиране от БАН. Следователно, голословно и неподкрепено с доказателства остава и твърдението за извършване на дискриминация и по признак „възраст“. Недоказано остава и твърдението, че произходът на лицето е довело до по-неблагоприятното му третиране. Недостатъчно е само изтъкването, че жалбоподателят е от еврейски произход.

Настоящият съдебен състав, освен това прима, че липсват факти, от които може да се направи обосновано предложение за възможно осъществяване на неравно третиране поради защитен признак, т.е. за причинна връзка между спорното третиране и защитения признак. Причинната връзка между защитения признак и относителното ощетяване е необходим елемент от фактическия състав на пряката дискриминация, която в случая не е доказана. Описаните по казуса факти по-скоро навеждат на мисълта за липсата на свободни позиции и липсата на нужда от кадри за лица с умения, които жалбоподателя притежава, както и липсата на финансиране на БАН за съответното направление и изследване, а не за твърдяното от жалбоподателя неравноправно третиране при кандидатстването му за работа на основата на някой от защитените по закона признаци.

Изложеното мотивира съда да отхвърли жалбата като неоснователна.

При този изход на спора, и на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 144 АПК, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено.

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 5-то АПК и чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 144 АПК, Административен съд София – град, II о., 48-ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на д-р К. И. Т. срещу Решение № 173 от 06.03.2020 г., постановено по преписка № 40/2019 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав.

ОСЪЖДА К. И. Т. да заплати на Комисия за защита от дискриминация сумата в размер на 100 (сто) лева, разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: